

ת"פ 42756/08/22 - מדינת ישראל נגד MANU CHOLAPPALLY

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 42756-08-22 מדינת ישראל נ' CHOLAPPALLY

בפני בעניין:	כבוד השופט הבכיר, שאול אבינור המאשימה:	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד צופיה טייץ פרקליטות מחוז תל אביב (פלילי)
נגד הנאשם:		MANU CHOLAPPALLY ע"י ב"כ עו"ד רועי שרמן

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע - על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום, שניתנה במסגרת הסדר טיעון - בביצוע עבירות של **מעשה מגונה**, לפי הוראות סעיף 348(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), **ותקיפת שוטר**, לפי הוראות סעיף 273 לחוק העונשין.
2. הנאשם הוא אזרח הודו ובתקופה הרלוואנטית לכתב האישום המתוקן עבד בישראל כמטפל סיעודי. הנאשם התגורר בדירת מעסיקו החולה, המצויה בבניין ברחוב עלומים ברמת גן.
3. כתב האישום המתוקן אוחד שני אישומים שבהם נטען, בתמצית, כלהלן:

אישום ראשון:

- עובר ליום 12.08.2022 היו הנאשם והמתלוננת - שהתגוררה בדירה סמוכה באותו הבניין - מסוכסכים בשל נביחות חוזרות ונשנות של כלבו של הנאשם.
- ביום 12.08.2022, בשעה 19:00 או בסמוך לכך, נכנסה המתלוננת למעלית בבניין בעת שהנאשם שהה בתוכה. הנאשם התקרב אל המתלוננת ונגע בחזה, בבטנה ובידיה. המתלוננת ניסתה להדוף את הנאשם באמצעות ידיה אך הנאשם אחז בידה וניסה להיצמד אל גופה. לבסוף נפתחה דלת המעלית והמתלוננת יצאה ממנה.
- הנאשם הואשם אפוא, באישום זה, בביצוע עבירה של מעשה מגונה.

אישום שני:

- בעקבות האירוע מושא האישום הראשון נעצר הנאשם בתחנת בני ברק. ביום 14.08.2022, בשעה 19:00 או

בסמוך לכך, בעת שהנאשם שהה בתא המעצר בתחנה, הוא השתולל בכך שהטיח את ידיו וראשו בדלת התא.

כיוון שהנאשם לא נענה לבקשתם לחדול ממעשיו, נכנסו שני שוטרים לתא ובמהלך ניסיונם להעביר את אזיקי ידיו של הנאשם לאחור, בעט הנאשם בגופו של שוטר אחד ואחז באמצעות ידו ברגלו הימנית של השוטר. בהמשך אחז הנאשם בחולצתו של השוטר השני, בחוזקה, וקרע אותה, וכן קרע שרשרת שהייתה על צווארו. הנאשם גם תקף שוטר נוסף, שנכנס לתא כדי לסייע לחבריו, בכך שאחז בגופייתו וקרע אותה. הנאשם חדל ממעשיו לאחר שנעשה נגדו שימוש בטייזר משטרתי.

לאחר מכן, כשהוציאו השוטרים את הנאשם מהתא במטרה להובילו לניידת משטרה, השתולל הנאשם וניסה למנוע זאת מהם בכך שבעט ברגליו בגופו של אחד השוטרים. כתולדה ממעשים אלה נגרם לשוטר חתך אדמומי מאחורי אוזנו הימנית.

הנאשם הואשם אפוא, באישום זה, בביצוע עבירה של תקיפת שוטר.

ב. השתלשלות ההליכים והסדר הטיעון:

4. הדיונים המקדמיים התנהלו לפני כבוד השופט י' גת אך הצדדים לא הגיעו לכלל הסכמות, הנאשם כפר בעובדות כתב האישום (המקורי) והתיק הועבר לשמיעת הראיות לפני מותב אחר. עם זאת, בין לבין הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון דיוני, אשר הוצג לפני בית המשפט בדיון נוסף (בפרוטוקול, עמ' 9 ואילך. ההסדר נערך גם בכתב וסומן במ/1). בכתב האישום המתוקן, שהוגש במסגרת הסדר הטיעון, נמחקו חלק מהעובדות שנטענו באישום הראשון והשני (באישום השני הושמטה גם הוראת חיקוק נוספת, של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו). כמו כן נמחק אישום נוסף, שלישי, בו הואשם הנאשם בהפרת הוראה חוקית בכך ששהה בדירת מעסיקו ולא במקום שעליו הורה בית המשפט. הסדר הטיעון היה כאמור דיוני בלבד, ללא הסכמות לעניין הטיעונים לעונש.

5. הנאשם הודה אפוא בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע, על יסוד הודאה זו, בעבירות בהן הואשם כאמור בפסקה 1 דלעיל. בהמשך להסכמות הצדדים הורה בית המשפט על עריכת תסקיר שירות המבחן והערכת מסוכנות מינית וקבע דיון לשמיעת הטיעונים לעונש (בפרוטוקול, עמ' 11).

6. יוער כי בפועל לא נערכה לנאשם הערכת המסוכנות המינית, וזאת בשל קשיים בזימון הנאשם (ר' התייחסות המרכז להערכת מסוכנות מיום 28.09.2023). עם זאת יש לציין, כי בהטלת עונש של מאסר בפועל - להבדיל מענישה מתונה יותר - אין חיוב בדיון להכנת הערכת מסוכנות מינית (ר' בהוראות סעיף 6(א)(1)(א) לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, תשס"ו-2006).

7. מכל מקום, נוכח מעצרו של הנאשם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו - בנסיבות שעוד תפורטנה בהמשך - עתרה ההגנה להקדמת הדיון ולקיום דיון דחוף עוד בטרם הכנת תסקיר שירות המבחן. בנסיבות אלה העביר כבוד השופט גת את הבקשה לסגנית הנשיא - נוכח שהותו בשבתון (ר' החלטתו מיום 12.11.2023) - ובהמשך הועבר הדיון לפניי.

ג. עיקר הראיות לקביעת העונש:

8. מטעם המאשימה הוגשה הצהרת המתלוננת, נפגעת העבירה (סומנה ע/1), שנערכה לפי הוראות סעיף 18

לחוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א-2001 (להלן - חוק זכויות נפגעי עבירה). ב"כ המאשימה הבהירה כי ב"כ הנאשם ביקש לחקור את המתלוננת, תוך שטען כי יחקור אותה ממושכות, ועל כן המתלוננת אמרה שאינה מוכנה להתייצב בבית המשפט (בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 12 ואילך). בנסיבות אלה עתרה ב"כ המאשימה להגשת ההצהרה, תוך שב"כ הנאשם התנגד לכך.

9. אין בידי לקבל את התנגדות ההגנה לעצם קבילות הצהרת נפגעת העבירה. בעניין זה מורה סעיף 18 לחוק זכויות נפגעי עבירה כלהלן:

18. הצהרת נפגע.

(א) **נפגע עבירה זכאי למסור הצהרה בכתב לגוף החוקר או לתובע, על כל פגיעה ונזק שנגרמו לו בשל העבירה, לרבות נזק גוף, נזק נפשי או נזק לרכוש; מסר הנפגע הצהרה כאמור, זכאי הוא שהתובע יביא את הצהרתו לפני בית המשפט בדיון בעניין גזר דינו של הנאשם...** (ההדגשות הוספו - ש.א.).

10. הנה כי כן, הוראות חוק זכויות נפגעי עבירה קובעות זכות מפורשת של נפגע עבירה לא רק למסור הצהרה על כל פגיעה ונזק שנגרמו לו בשל העבירה, אלא גם זכות מפורשת לכך שהתובע יביא את ההצהרה אותה ימסור כאמור לפני בית המשפט. קבילות הצהרת נפגע העבירה בבית המשפט נובעת אפוא ישירות מהוראות החוק האמור וממילא יש לדחות את עתירת ההגנה שלא לקבלה.

11. עם זאת, אך מובן הוא כי בהתאם למקובל בשיטתנו האדברסרית יש לאפשר להגנה חקירה שכנגד, ככל שנפגע העבירה מסכים לכך. יתר על כן, העדר חקירה שכנגד בשל סירוב נפגע העבירה להתייצב בבית המשפט עשוי לפגוע במשקלן של הטענות הנכללות בהצהרתו, בפרט כאשר נטענים בהצהרה נתונים אובייקטיביים - להבדיל מטענות אודות תחושות סובייקטיביות (ר' בהקשר זה ע"פ 2906/19 פלוני נ' מדינת ישראל (14.07.2019), בפסקה 15 ואילך לפסק הדין).

12. במקרה דנא, בהצהרת המתלוננת (ע/1) נטען כי מאז האירוע מושא האישום הראשון אבדה לה תחושת הביטחון בדירתה ולא היה ביכולתה לשהות בה לבדה. כתוצאה מכך נאלצה המתלוננת לעזוב את הדירה ולעבור לדירה יקרה יותר ומותאמת פחות לצרכיה, ואיכות החיים שלה ירדה באופן משמעותי. המתלוננת גם העלתה טענות על פגיעה בפרטיות על ידי אשתו של מעסיק הנאשם, והוסיפה וציינה כי כחודשיים לאחר האירוע לא הצליחה לעבוד, הכנסותיה נפגעו והיא נאלצה להיעזר כלכלית בבני משפחה. עוד הדגישה המתלוננת כי לאחר האירוע היא פיתחה חרדה, שמעולם לא סבלה ממנה בעבר, והיא אף נמנעת מביקור בשכונת מגוריה דאז או מכניסה למעליות שבהן נמצא גבר זר. לדבריה, תחושות החרדה אף התעצמו בשל כך שחבריו של הנאשם ניסו לשכנעה, לאחר האירוע, לבטל את תלונתה נגדו.

13. מטעם ההגנה העידה, כעדת אופי, גב' אגניסקה דרביצקה, אשת מעסיקו של הנאשם. העדה תיארה כי בעלה, שהיה בעל תפקידים בכירים, חלה בטרשת נפוצה והפך למוגבל לחלוטין בתנועותיו ועל כן נזקק למטפל סיעודי. העדה תיארה כי הנאשם טיפל בבעלה במסירות רבה מאוד, כאשר אף כיום בעלה מתגעגע לנאשם. לדבריה, להתרשמותה לנאשם יש "**לב טוב**" והמעשים שעשה אינם נובעים מרוע לב אלא משום היותו אדם "**לא מפותח**", מכיוון שגדל והגיע ממקום מאוד לא מפותח (בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 9 ואילך).

14. עוד מסרה העדה כי היא שימשה כערבה וכמפקחת של הנאשם, בעת שהלה שוחרר בערובה ובתנאים במסגרת הליכי המעצר. בחקירה הנגדית אישרה העדה כי ביקשה להפסיק את ערבותה האמורה משום ש"**לא יכולתי להשתלט עליו**" (בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 14). עוד אישרה העדה כי על אף שאסור היה לנאשם

לצאת מהארץ, ואף הוצא נגדו צו עיכוב יציאה מהארץ, הוא הפר את תנאי השחרור ונסע לנתב"ג.

ד. עיקר טיעוני הצדדים:

15. בטיעוניה לעונש עמדה ב"כ המאשימה, בהרחבה, על עובדות כתב האישום המתוקן, שבהן הודה הנאשם. אשר לאישום הראשון הטעימה התובעת כי אירוע זה הסתיים אך ורק בשל פתיחת דלת המעלית ותושייתה של המתלוננת, אשר הסתלקה מהמקום (בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 9). בהקשר לאישום השני הדגישה התובעת כי מדובר באירוע נפרד לחלוטין, שהתרחש יומיים לאחר האירוע מושא האישום הראשון.
16. ב"כ המאשימה עמדה על הערכים החברתיים, שנפגעו כתולדה ממעשיו של הנאשם, והדגישה כי ביצוע העבירה של מעשה מגונה פוגע בתחושת הביטחון האישי, בפרטיות, בכבוד ובאוטונומיה של האדם על גופו. במקרה דנא, המעשה אף בוצע בבניין בו התגוררה המתלוננת, דהיינו במקום בו היא אמורה לחוש מוגנת ביותר, תוך שהנאשם המשיך במעשיו על אף התנגדותה של המתלוננת. בנסיבות אלה, ביצוע העבירה פגע באופן קשה במתלוננת ואף ממשיך להשפיע עליה גם בהמשך חייה; והכל כפי שעולה מהצהרתה המפורטת (ע/1).
17. לעניין מדיניות הענישה הנהוגה הגישה ב"כ המאשימה מספר אסמכתאות, שביניהן עפ"ג (מחוזי י-ם) 27848-10-14 **דחליקה נ' מדינת ישראל** (16.12.2014). באותו מקרה דובר בנהג מונית אשר הסיע את המתלוננת דשם ובמהלך הנסיעה נגע בירכה החשופה של המתלוננת שש או שבע פעמים, על אף התנגדותה, כאשר במקביל נגע באיבר מינו. נקבע מתחם עונש הולם שבין חמישה חודשי מאסר, לנשיאה בדרך של עבודות שירות, לבין 15 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם נגזר עונש מאסר בפועל בן 6 חודשים, מאסר מותנה ופיצויים בסך של 4,000 ₪ למתלוננת. מתחם עונש דומה נקבע, במקרה דומה, בת"פ (שלום י-ם) 42052-07-14 **מדינת ישראל נ' בראנץ** (13.01.2016).
18. עוד הפנתה התובעת לת"פ (שלום ת"א) 40946-02-17 **מדינת ישראל נ' אוחנה** (23.06.2021), שם דובר בנאשם שהגיע לביתה של המתלוננת דשם על מנת להוביל מכונת כביסה. הנאשם אחז המתלוננת בחוזקה, חיבק אותה וניסה לנשקה על שפתייה. נקבע מתחם עונש הולם שבין חודשיים מאסר בפועל, לנשיאה בדרך של עבודות שירות, לבין 12 חודשי מאסר בפועל.
19. אשר לעבירה של תקיפה שוטר עמדה ב"כ המאשימה על כך שביצועה פוגע לא רק בערך החברתי של ההגנה על שלמות הגוף אלא גם בערך החברתי של ההגנה על שמירת החוק והסדר הציבורי. לעניין עבירה זו הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה שבחלקה ישנה מאוד, מקצתה אף לפני תחילתו של תיקון 113 לחוק העונשין. עוד הפנתה התובעת לרע"פ 31/15 **אפרסמון נ' מדינת ישראל** (20.01.2015), שם דובר במבקש שהורשע בעבירה של תקיפה שוטר ועבירות נלוות, בגין כך שהתנגד למעצר בכוח ונשך שוטר ברגלו. באותו מקרה נקבע מתחם עונש הולם שבין מספר חודשי מאסר, לנשיאה בדרך של עבודות שירות, לבין 18 חודשי מאסר בפועל.
20. לרקע כל אלה עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחמי עונש נפרדים בשני האישומים, כלהלן: **באישום הראשון** - מתחם שבין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 18 חודשי מאסר בפועל; **באישום השני** - מתחם שבין 10 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.
21. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחמי העונש ההולמים טענה ב"כ המאשימה לקביעתו ברף העליון של השליש התחתון בכל מתחם, וזאת בהתחשב בעברו הנקי של הנאשם ובנטילת האחריות, אם גם המאוחרת. עם זאת הדגישה התובעת את העדר האופק השיקומי בעניינו של הנאשם - לאחר שההגנה עתרה להקדמת הטיעונים לעונש בטרם הכנת תסקיר שירות המבחן - וביקשה להשית על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל בגין

האישום הראשון, 16 חודשי מאסר בפועל בגין האישום השני, ולקבוע כי העונשים יצטברו זה לזה. עוד עתרה התובעת להטלת ענישה נלווית שתכלול מאסר מותנה ופיצויים לכל נפגעי העבירה.

22. ב"כ הנאשם, מצידו, הדגיש בטיעונו את הרקע לביצוע העבירות, שלטענתו היה נעוץ בסכסוך שכנים שהתגלע בין מעסיקו של הנאשם ואשתו לבין המתלוננת. המעסיק ואשתו הביאו לדירתם כלב, על מנת לתמוך במעסיק (בשל מצבו הבריאותי הקשה) ונביחותיו של הכלב הפריעו למתלוננת. לטענת הסניגור, המתלוננת התגוררה תקופה ממושכת בבניין כך שנראה כי לא חשה בסכנה כלשהי. המתלוננת אף לא התייצבה בבית המשפט על מנת להחקר על הדברים שטענה בהצהרתה ע/1, ובנסיבות אלה לא ניתן לדעת האם מדובר בהצהרת אמת.

23. עוד הדגיש ב"כ הנאשם את ההודאה ואת נטילת האחריות על ידי הנאשם, לאחר שנערכו תיקונים מהותיים בכתב האישום המקורי לרקע קשיים ראייתיים, ואת עברו הנקי של הנאשם. ב"כ הנאשם אמנם ער לכך שמרשו ניסה להימלט מהארץ בעודו נתון במעצר בית, אך לטענתו הנאשם עשה כן משום שהתגעגע לאשתו שבהודו - לאחר שהיה נתון במעצר בית מוחלט במשך תקופה ממושכת של כשנה. אשר לעבירה של תקיפת שוטר ביקש הסניגור לשוות לה מימדי קולה נוכח העובדה שמדובר במעצר ראשון בחייו של הנאשם, תוך קשיי שפה וקשיי תקשורת שהביאו אותו להתפרצות זעם.

24. ב"כ הנאשם עתר לקביעת מתחם עונש הולם אחד לשני האישומים, שכן לדידו מדובר באירוע מתמשך, כאשר האירוע מושא האישום השני קשור ב"קשר סיבתי" לאירוע מושא האישום הראשון (בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 11 ואילך). ב"כ הנאשם הדגיש כי הפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה עניינה במקרים חמורים מאלה שבגינם הורשע הנאשם, ובמבצעים בעלי עבר פלילי, והפנה לפסיקה אחרת (הגם שיש להעיר כי הפסיקה אליה הפנה הסניגור עוסקת בעבירות אחרות מאלה בהן הורשע הנאשם, לרבות עבירות של מעשה מגונה בפומבי והטרדה מינית).

25. ב"כ הנאשם שב והדגיש את אופיו הטוב של הנאשם, שעברו נקי לחלוטין, כפי שעלה מעדות עדת האופי (אשת המעסיק), וכן את התקופה הארוכה בה היה נתון הנאשם במעצר בית מוחלט; ולאחרונה אף במעצר ממש. הסניגור עתר אפוא, בכל לשון של בקשה, להסתפק לכל היותר בימי מעצרו של הנאשם, שכיום כל רצונו הוא לשוב למשפחתו ולמולדתו. לשיטת הסניגור, בנסיבות אלה גם האינטרס הציבורי יצא נשכר שכן כך יורחק הנאשם אחת ולתמיד מהמתלוננת.

26. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, הסתפק בדברי סניגורו ולא ביקש להוסיף דברים.

ה. קביעת מתחמי העונש ההולמים:

27. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לכל "אירוע עברייני" שבגיננו הורשע הנאשם, וזאת בהתאם לעיקרון ההלימה. בהקשר זה יתחשב בית המשפט, בין השאר, בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות - לרבות אלה המנויות בהוראות סעיף 40ט לחוק העונשין.

28. בפרשה דנא מדובר בשני אישומים נפרדים, שעניינם בעבירות שונות שנעברו במקומות ובזמנים שונים וכנגד קורבנות שונים. בנסיבות אלה, על פני הדברים מדובר באירועים עברייניים נפרדים ועצמאיים זה מזה. אכן, כטיעון הסניגור, קיימת זיקה מסוימת בין האישום השני לבין האישום הראשון, במובן זה שהאירוע מושא האישום השני אירע בעת שהנאשם היה עצור בגין האירוע מושא האישום הראשון. ואולם, בעובדה יחידה זו אין כדי להביא למסקנה כי מדובר, כביכול, ב"אירוע" עברייני אחד או בפרשה עבריינית אחת; וכל זאת בהתאם למבחן

ה"קשר ההדוק", כפי שנקבע בהלכת ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014).

29. לעניין הערכים החברתיים, שנפגעו כתולדה מביצוע העבירות על ידי הנאשם, מקובל עליו טיעון ב"כ המאשימה. אשר לאישום הראשון, חומרתן הרבה של עבירות המין ברורה וידועה, ופגיעתן בכבוד האדם ובאוטונומיה של הפרט מרובה. אשר לאישום השני, כאשר עסקינן בתקיפת שוטר הפגיעה היא לא רק בשוטר כאדם אלא גם בסדרי השלטון והמשפט. בהקשר זה, לא למותר לציין כי הוראות סעיף 273 לחוק העונשין (בעניין תקיפת שוטר) גם קובעות עונש מזערי, של חודש מאסר.

30. עם זאת, בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב גם במדיניות הענישה הנהוגה, וטיעון ב"כ המאשימה הוא מחמיר מאוד בהתייחס למדיניות זו; גם כהשתקפותה בפסיקה אליה היא-עצמה הפנתה כמפורט לעיל. בהקשר זה יש לציין כי האירוע מושא הראשון אמנם אירע בסמוך לדירתה-מבצרה של המתלוננת, כאשר הנאשם אף המשיך במעשיו חרף התנגדות המתלוננת, אך דובר בנגיעות שמעל הבגדים. אשר לאירוע מושא האישום השני, יש מקום להתחשבות בכך שהנאשם הוא כאמור אזרח זר מהודו, שאינו דובר את השפה העברית, על כל ההיבטים הנובעים מכך.

31. על רקע כל אלה אני קובע את מתחמי העונש ההולמים, במקרה זה, כלהלן: **באישום הראשון** - בין 5 חודשי מאסר בפועל לבין 15 חודשי מאסר בפועל; **באישום השני** - בין 3 חודשי מאסר בפועל לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

ו. גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחמי העונש ההולמים:

32. לאחר קביעת מתחמי העונש ההולמים על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחמים אלה - למעט במקרים יוצאי דופן, בהם הוא רשאי לחרוג מכך, שאין עניינם לכאן - תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות; לרבות אלה המנויות בהוראות סעיף 40יא לחוק העונשין.

33. אשר לנאשם שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו הם כלהלן:

עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם, יליד שנת 1990 (בן 33 שנים כיום), אין כל הרשעות קודמות. מדובר, כמובן, בנסיבה מהותית לקולת העונש.

הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו - הטלת עונש של מאסר בפועל תפגע הן בנאשם והן במשפחתו, במיוחד בהתחשב בכך שמדובר באזרח זר שאינו שולט בשפה העברית.

הודאה ונטילת אחריות - הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן. בכך חסך הנאשם מזמנם של העדים, הצדדים ובית המשפט. נסיבות אלה יש כמובן לזקוף לזכותו של הנאשם. עם זאת, על נטילת האחריות מעיבה העובדה שהנאשם ניסה להימלט מהארץ - וממילא, להימלט מן הדין - בעת שהיה משוחרר בערובה ובתנאים בגין תיק זה.

מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירות ולפיצוי על הנזק שנגרם בעטיין - הנאשם לא פיצה את המתלוננת ולא עשה מאומה בהקשר זה.

34. המסקנה המתבקשת ממכלול הנסיבות והשיקולים שפורטו לעיל היא כי במקרה זה נסיבות הקולה עולות במידת מה במשקלן על נסיבות החומרה; באופן שיש לגזור את עונשו של הנאשם, כטיעון המאשימה, ברף העליון של השליש התחתון של מתחם העונש ההולם.

35. מכאן, שבגין האישום הראשון יש להשית על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל ובגין האישום השני יש להשית על

הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל. מדובר, כאמור, בשני אירועים שונים ונפרדים, שבוצעו כנגד קורבנות שונים, אך קיימת זיקה מסוימת ביניהם. בנסיבות אלה - ובהתאם להוראות סעיף 40(ב) וסעיף 40(ג) לחוק העונשין - אני קובע חפיפה חלקית בין העונשים; באופן שבסך הכל יישא הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל.

36. נותר לדון ברכיב הפיצויים. בהקשר זה, על אף העובדה שהמתלוננת לא העידה בבית המשפט, בוודאי שניתן ונכון לקבל את הצהרתה (ע/1) בכל הקשור לתחושותיה הסובייקטיביות הקשות עקב המעשה המגונה שנעשה בה; כאשר יש להדגיש כי הפגיעות הנפשיות הנגרמות כתולדה מביצוע עבירות מין הן בבחינת מן המפורסמות. עם זאת, בקביעת שיעור הפיצויים יש להתחשב במדיניות הענישה הנוהגת, כמו גם ביכולותיו הכלכליות של הנאשם, שהוא כאמור מטפל סיעודי ואזרח זר מהודו. לבסוף, בהתחשב במכלול נסיבות האישום השני, אין מקום לפסיקת פיצויים בגין אישום זה.

ז. סוף דבר:

37. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכף חומרה ולכף קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- (א) 12 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בהתאם לרישומי שירות בתי הסוהר.
- (ב) מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירת מין לפי הוראות סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין.
- (ג) מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירת של תקיפת שוטר מכל סוג שהוא.
- (ד) פיצויים למתלוננת בסך של 7,500 ₪.

הפיצויים ישולמו ב-10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 01.01.2024 ובכל אחד בחודש שלאחריו. היה והנאשם לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הפיצויים לפירעון מדי. באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי המתלוננת, לצורך העברת הפיצויים.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ב' טבת תשפ"ד, 14 דצמבר 2023, במעמד הצדדים.